



LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESC

núm. 27, pis 2.^{on}

BARCELONA

PERIÒDICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 6 rs.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LOS POBLES GRANS Y LOS POBLES PETITS.

Jo crech que fins a cert punt podem ben bè fer un paralelo de la individualitat home, ab la munió que constituheix lo conjunt que n dihem nació o poble en estil figurat y ampulós, perque igualment hi ha homes de moltes maneres y classes, que pobles de varias classes y maneres.

En lo mon hi ha homes sabis y homes tontos; homes que posseheixen tant clar cervell, que lo seu despejat criteri 'ls fá compendre que pè 'l bon camí 's vá dret al progrés y á la civilisació, y tot sovint ne trobém, que creuhen que pè 'l bon camí solzament se pot anar á Roma á veure 'l Papa ó al cel dels benaventurats.

N' hi ha d' altres que saben de que se las hehuen respecte á formalitat d' home, y quants ne trobariam que encare portan aucas de redolins á las butxacas, y jugarian á balas ó á salta y parar.

Que n hi ha de llanuts també d' homes! pero en cambi ne trobém cuando celis algun que altre de espavilat: l' un fá per l' altre. Aquesta lley inmutable de las compensacions, que observém com un fenómeno propi de totas las cosas, que toquem y veyém, pertany del mateix modo á n' aixó que nosaltres ne dihem poble.

Pobles coneixém en los quals may hi ha tocat lo sol, y ningú ignora aquells que Déu los ha donat la gracia de estar sempre en un continuu mitj dia. N' hi ha que saben anar sols, y n' hi ha que 'ls han de conduhir com aquell qui porta un bou al escorxadon.

Aqueixos vicis, ó aqueixas virtuts, igual que en los homes, dependeixen en los pobles de la bona ó mala educació rebuda.

Un home que té bona educació 's pot presentar á tot arreu; un poble ben educat á tot arreu l' hi fan rotllo: á un home que té molts diners tothom se l' hi treu lo barret; un poble rich no troba qui l' hi alsí 'l gallo: un home tonto fá riure fins á la quitxalla: d' un poble que no porti 'l clatell ben net, s' en ribuen tots los demés pobles, y aixís seguint aquesta analogia trobariam, que si á un home se l' hi pot amagar facilment l' ou al clatell, á un poble se 'l pot fer combregar ab rodas de moli, ab la mateixa facilitat que passaria una formiga per las voltas dels Encants.

Som tan vanitosos los homes, que de vegadas se 'ns dona un consell, y en compte de agrahirho nos agraviém, per demostrar que de consells ne tenim per donarne á dojo.

Pobles coneix tan vius, que 's moren de gana y diuhen que están farts, quan los convidan, solzament per fer veure que son espavilats. Los uns po-

bles son respetats per 'ls altres, perque las sévas bonas qualitats los fan respetables, y la consideració 'ls presta homenatge. Los altres... Déu los fassa bons: ningú n fá cabal, com que son uns tarots lirots, uns caps sense cervell...

De 'ls primers ne dich pobles grans y pobles petits dels segons.

Tot fent aquestas consideracions, me preguntava á mi mateix, gratantme 'l cap:—¿Quin lloch déu pertocá al meu poble en aquesta lley de categorías?

Y 'm va treure de duptes lo remor d' una professó de cucurull que en aquells moments passava per desota 'l meu balcó.

Llavors vaig pensar tot trist y capficat: ¿Qué n podem esperar d' un poble ahont los homes encare jogan á fer capelletes y professons pe 'ls carrers!

JEPIS SURILLA.

AVENTURAS NOCTURNAS.

Serian las vuit del vespre: jo 'm passejava sol y sense cap quarto per la Rambla del Liceo: m' habia deixat á casa 'ls pochos fondos de que podia disponer y estaba pensant com ferho per entrar á veure 'ls bufos italians que llavors trevallaban al Principal sens que la funció 'm costés cap desembols.

En aquest mon tot es comedia, vaig dirme de prompte: allá hi ha un fulano que la representa... gratis.... Anem donchs entre tant á sentirlo, una estona.

Y 'm vaig acostar á la plassa del Teatre: Un socio feya un discurs al públich desde sa carretela iluminada á la veneciana, tot voltat de pots, paquets de té, capsas de pastillas pectorals, elixirs per la dentadura y altres remeys d' aquests que segons 'ls que 's venen curan radicalment tota classe de malalties en ménos d' un quart y es per lo tant un tonto qui no 'ls en compra.

Lo discurs d' aquell xarraire vá ferme molt poca gracia, per la poca novedat que oferia, y vaig procurar obrirme pas de nou entre las empentas, fugint dels mistaires, revenedors de bitllets y demés funcionarios públichs que ab sos crits m' atabalaban de mala manera, y vaig donar una marxa á pas redoblat, no parant fins á la rampa de Muralla, que llavors encara existia.

Ja que habia arribat fins allí, tant se valia que pujés á dalt á veure 'l port á las foscas, los llumets dels barcos reflectinse en la foscor del mar, y á contemplar lo cel sense lluna ni estrellass com habia tingut á bè presentarse aquella nit.

No feya molt rato que habia posat en planta mon pensament quan se m' acostaren dos fulanos d' aquests que la gent designa ab lo titol de espanta rellojtes, los quals s' adelantaren ab precaució fins á colocarse un en cada costat de ma humil persona, y jo per la méva part vas quedar tan impavil com sempre, seguint ab las mévas contemplacions, apuntalat de colzes á l' ante pit de Muralla sense fer lo més minim cas de ningú.

—Alto: diners ó la vida, vá dirme un d' ells que anabaiab la gorra tirada sobre 'ls ulls, brusa ratllada, calsas estretas y espadenyas de tres betas.

—Aixó del alto es inútil, vaig contestarli, perque ja estich aturat, y lo dels diners ho es més encare per la senzilla rahó de que no 'n porto.

—Pst...: chiton! Xato escorcolla al senyor.

Llavors son company posantse 'l gabinet á las dents comensá á registrar me en tant que yo no deixaba de observarlo ab tota tranquilitat.

Portaba sombrero gatxo per sota del qual li sortian dos grans xavos que adornaban sa cara morena, seca y molt ben afeitada, duya jech curt ab presillas, butxacas á la part de fora, y adornos en los colzes, faixa de seda vermella, pantalon negre y botinas de xarol.

Ben prompte 'm tractaren de pelon y altres cosas per l' istih veyent que no 'm podian clavar l' unglá, puig jo no duya á sobre cap objecte de valor y anyadint que ells se donarian vergonya d' anar vestits de senyor y no portar un quarto, comensaren á anarse'n xano xano.

De prompte se 'm ocurregué una idea lluminosa: acababa de distingir un municipal en mitj de la obscuritat; jo que 'm planto á corre detrás dels pinxos donant al mateix temps grans crits de...—Lladres, lladres, socorro, assistencia... y aquests quedaren tan sorpresos que sense saber lo que 'ls passaba no més llingueren boca per contestar.

—Embustero, més que embustero.

Jo vaig seguir corrent, picant de mans, cridant per cinquanta, y alborotant en mitj d' aquella tranquilitat nocturna, mentre 'ls pobres xicots intentaban escapar-se per las escalas que donan á la plassa de Medinaceli.

Prompte sortí jent dels balcons que cauhen á Muralla, vingué 'l municipal que jo habia vist, ab dos ó tres més; també corregeren un parell d' artillers cada un ab sa minyona de servey, vá pujar un sereno de la dita plassa y ab ell un senyor y un mossó dels magatzems de sota y veyevos aquí tota aquella jent ab mi al davant y deu ó dotze xicots al redera cridant voltat fent professó tots junts y prenent lo camí de l' alcaldía.

Arribém allí finalment, jo dich que m' han robat deu duros, 'l rellojte y la cédula de vecindat, els dos sócios me contestan que es mentida, lo comissari ordena silenci y me 'ls fa registrar, troban sobre d' ells vint y tants duros y dos rellojtes, me donan lo que jo demano y 'm deixan tocat 'l dos quedant arrestats los altres.

II.

Ja 'm teniu més trempat que un xinxol, ab la butxaca plena, passantme la màniga pel sombrero de copa y mirantme en lo reflexo del primer aparador que trobo, per veure 'si ma elegancia s' ha ressentit gaire de la passada aventura.

Endavant: cap al Principal falta gent! Arribo á la porta, compro una salida per dos ralets, me n' entro á dintre y 'm fico en lo palco de la méva promesa.

Aquesta tè á bè ferme una mica de morrets, me renya perque he tardat tant, me diu que ja sab alló de la filla del Cónsul, que dels homes no n' hi ha cap de bo y acaba per no fer cas de mi, dirigint los jemelos als

joves del pali y fá veure que no 'm sent quan jo li contesto que no sè de que 'm parla, ni comprench á que treu nas aquella filipica.

La mamá s' endormisca, lo papá surt al corredor á comprar la *Correspondencia*, los companys que 'm veuhén de lluny se creuhén que estich alegre perque 'm trobo al costat de mon adorat torment, la Matilde (que aixís se diu la noya) se pensa que rich perque en Ficarra balla 'l can-can y la Frigerio fá monadetas al públich; pero jo sols penso ab tot quant m' acaba de passar y estich molt estranyat de que la cosa m' hagi sortit tant bé.

La funció s' acaba, al sortir no podém passar de tantas empentas com hi ha en la porta, la Matildeta dona 'l bras al seu papá y rehusa 'l meu perque encare te ganas de fé 'l bot; llavors la seva mamá fent veure que no ho veu m' ofereix lo seu ab tot lo pés de son cos, y finalment arribem á la porta de sa casa ahont me despedeixo de tots y m' en vaig desseguida á la mèva.

Me fico la mà á la butxaca per treure 'm la clau de la porta pero ¡oh sorpresa!...! Aquesta vegada he sigut robat de veras, estich enterament pelat, no trobo lo meu ni lo dels altres.

De prompte sento una gran rialla derrera meu, me jiro espantat y 'm trobo sol é indefens sense més anima en tot fo carrer que aquells dos menestrals que vosaltres ja sabéu.

Un d' ells m' allarga la clau que jo buscaba y 'm diu:

—Tingui si es servit: 'ls dos rals ja 'ls hi perdoném.

MIQUELET.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

¡Vi assicuro que no y ha un palmo de netol! ¡Vaya con la signora Marial! ¿Non sapete chin una men ha fatto? Domenica scorsa al ritornare in casa prima de l' hora acostumata, l' a ho atrappata nella cucina con un municipale. Prima ho creduto que non haveve spolsati gli pelutti nel balcone e che non volessino farli pagare la multa; ma pero subito o capito che la presenza de aquel huomo li significaba che aveva espolsato tut' altro. La mia arrivatta inaspettata gli a mesi in confusione e hanno dovuto confessare la verità. Ella voleva justificarsi dicendo que sino un certo punto io avera tutta la colpa, perche lei aveva fatto la conquista den Bassora (cosi si chiama il dependente del municipio) andando al quarto piso del Liceo, ma io non ho fatto caballo e doppo averli pagatto la sua soldatta gli o messi tutti due de pottete nella strada. ¡Si vol avere della intimitá coi municipale vada á servire un reggadore! Così son contretto encora questa setimana á fare io la rivista, fino che troverá una persona che se ne possa incaricare.

Afortunatamente l' *Aida* e una opera che a estatto fatta 107 volti entre mattino e notte e tutti la sanno a memoria. Così credo che tutti m' entenderanno meglio.

La circostanza d' essere nuovi gli artisti che facevano l' *Amneris* e il *Radamés* aveva escitato molta curiositá e la gente estaba in teatro comma anciove al barrile. Yo vi assicuro que si a alcuno li ha cascato una spila di cappo non habra cascato in terra. Tanta era la folla.

Cominció l' acto primo con *Ranfís* e *Radamés* in scena. Il Sig. Fancelli que faceva il secondo a una bella voce ma e abastanza trompa. Ha cantato la romanza «*Celeste Aida, forma divina*...» molto transcurata e fredamente, malgrado il caldo che faceva in teatro.

Finita la romanza ha fatto la sua comparsa in scena *Amneris* Sig. Pozzoni. ¡Bel pezzo di donna per certol! ¡Bonna mossa. Dio! ¡Cuanto m' a fatto pensare á quella Marietta carnicera che ha fatto tanto sorollo anni ha! E frescale anche comme lei. Nella scena prima ha detto poche parole pero appena a aperto la boca subito s' a conosciuto che non aveva nessun pelo di tonta. Al dare a *Radames* la banderola, credo afanatta á S. Giovanni, ha fatto sfoggio della sua voce che e assai potente, pero un po tremola.

Aida e l' estessa che l' autunno último. Sinon fosseno quelle galte di pane di rali che a anche lei sarebbe una donna bellina. La Sig. Fossa cantó il recitativo é la frase de peroracione in *la bemol* piu intencionadamente delle altre volte.

Ma pero une delle scene che m' ha piace di piu nel acto primo e cuando il clero se ne porta a *Radames* nel tempio dove ballano tutta quella colgia di marmotte per confidarli il sabro di papa ¡oh, quanta bestemia! Pecato che Verdi non conosese quel himno guerriero spagnolo que disce «*Morirá con la spada nella mano*»... altramente son sicuro che avrebbe finito l' scena facendolo cantar á tutti.

Il secondo atto, si che a una scenetta che veramente non si comprende. Quello di che *Amneris* fascia corre i pinzelleffi é la potta di lebre avanti tanta gente non m' i ha caputo may nella barretina. Senza dubbio le donne di quel paese erano diferente delle nostre. —Dopo che la figlia dil Re ha fatto la sua toilette, arriva *Aida* e se las picano di valente. Ecco un duo nel quale tutte due m' hano piaciuto. ¡Poveva *Aida*!. La sua mes-

tresca tenia un cativo core. In soma, mentre disputavano la jugatta, de si eranno frede ó si eranno caliente, suona la musica en segnale de che arriva *Radames* de la guerra vincitor é si separanno.

Ecco una arrivata che m' fatto pensare molte volte á la del Generale Prim é dei voluntari Catalani; de la guerra d' Africa. Non mancaba niente de tutto quello che si a fatto per quelle feste. Les catenes di papiere, i salamoni, gli archi di trionfo, la musica di Saldoni, i nunci, il ballo di bastoni, gli alcaldí di barrii, i gremi di carnicieri, il di piati é oglie, il dei marinai, il clero, é fino il cora della società d' amici Tintorieri con il suo standarte é tutto.

Ma pero sapete che i pretti in tutti tempi, é in tutti paesi hanno statto sempre gli stessi Figuratevi che non volevano lasciar perdonare i prigionieri etiope. Fortunatamente il re non gli a datto velta e a scoltato de piu al popolo che a loro quello che á fatto determinar-lo á dar la sua figlia per moglia á *Radames* é ache poi l' stesso che Espartero pronunciase quel celebre «Cumplase la voluntate nacionale» cosi solemne. Desgraciata *Aida* con l' arrivata del suo cicot triunfante a restata ben lluita!

Nel terzo atto *Aida* a slanciato i suoi grignoli al vento in un modo che m' a piaciuto assai, le stesso che nel duo con il suo padre. Anche il suo padre mi piaique, cio e, el Sr. Moriama, perche dal resto *Amonasro* volendo farciarraire á *Radames* per condotto de la sua figlia non agisse mica honestamente.

Il duetto di *Aida* y *Radames* mi a fatto l' efetto d' un plato de menutti di pogliastri á l' agri dolce. La Fossa benino, ma Fancelli, Dio te ne dará. ¡magril! ¡magril! Credo que á fatto molto bene di ritornare il sabro di papa, correva molto periglio di disonorarlo.

Nel acto cuarto la Sig. Pozzoni ha fatto un va é tutto. Nel duo con *Radames* a tiratto fore le unghie e a destato un vero entusiasmo, lástima che tanto nel duo comme nell' aria habia fatto tanta gimnastica. Un po troppo di pirotecnica, mia cara, un po troppo. Doppo tutto ¿cosa n' a tretto? Niente, il Tribunale ecclesiastico, (si vede che in quei tempi non si cuidaba solamente dei divorci), ha firmato la sentenza dicendo: «chi l' a fatto che la pagui» e a condemnato á *Radames* a essere interratto vivo l' estesso che si fosse una jerra di unci di perruca. ¡Povero *Radamés*! Per fortuna la sua estimata haveva saputo la sentenza con tempo e s' haveva ficato a le masmorri per farli compagnia. Il libretto non disce si li portó del pane é del formaggio, cosi si crede che doppo haber cantato il duetto habran crepato di fame. ¡Disgraciata *Aida*! A lei si che non si li po dire. «Morete Anton che 'l che 's queda... etc. etc.»

Prima de finare, debo fare 'l mie complimento al brrrravo maestro Goula. Ecco un huomo che mi piace, di pri lui che la sua moglie, e badate che la sua moglie e bella. Ma pero cosa volete, ce tanta espresione in tutto quello che lui dirige, e cosi ben acentato tutto, che m' ingresca da vero, non posso far á meno.

E qui avette la rivista che della opera *Aida* vi offre vostro umile servitore

PEPINO.

EN ROBERT DE LAS CABRAS.

CANSÓ FÁBULA.

No 'l busqueu per sota 'ls abres entonant cansons d' amor; en Robert, lo de las Cabras, es un verdader pastor.

Tot són goig y sa alegría en las Cabras ha posat; dia y nit, y nit y dia, no viu més que pe 'l remat. Ell no es místich, ell no balla, ell no sab que cosa es gralla...

Pero os juro qu' en Robert en tractantse de las Cabras, va de veras, en Robert no ha deixat may res per vert.

Té 'ls remats millors qu' esbrótan per las planas d' aquest mon: ¡quinas cabras! belan, cótan, com á cent cabras que són.

Sense un dir, sense una taça són més blancas qu' un estel, demunt d' ellas no 's destaca ni la neu que cau del cel. ¡Sa blancor tot ho aventatja, fins la llet, fins lo formatge...

¡Bah! yo os juro qu' en Robert en tractantse de las Cabras, no hi deu voltas, en Robert no ha deixat may res per vert.

Pero avuy ya no está alegre, l' hi vist trist y capscat; va al detrás d' un remat negre, ya del blanch está cansat.

Oh pastor, treume de pena, que yo hi guanyo y tu també; per una cabra morena dos de blancas té 'n daré.

Ya no més ne té cincuenta pero ell riu y salta y canta...

Y á fé os juro qu' en Robert en tractantse de las cabras, pot ben riure, qu' en Robert no ha deixat may res per vert.

¡Com dimoni! ¡altre vegada torna á estar mal humorat?... Es que 'l negre ya l' enfada; are vol blanch lo remat.

Baratém pastor: no 'm neguis un destij que 'm fón la sang; tant de negre com m' entreguis yo te 'l vuy doblar en blanch. Sols té vintycinh cabrelas, pero hermosas, blancas, netas...

Y á fé os juro qu' en Robert en tractantse de las Cabras, massa 'm consta qu' en Robert no ha deixat may res per vert.

Per las negres de nou pena, ya cambia, ya es felis. Sols n' hi queda una dotzena, que més tart vendrá per sis.

Y com no 's pert per las blancas cuan ne porta una de cap; avuy negres, demá blancas vé que 's queda sense cap.

Y are diu: ¡Si me 'n quedessin blancas, negres, com siguessin!

Pero os juro qu' en Robert en bolsins, mercats y plassas podréu véure'l, qu' en Robert es un tipo que no 's pert.

APELES MESTRES.

(De las Cansons ilustradas.)

ESQUELLOTS.

L' Academia de la llengua acaba de pendre una decisió importantíssima.

Després de tants anys que corra 'l tramvia que ja son mes de cent los descalabrats per aquest nou modo de trasladarse de un puesto al altre, vé la Academia y acorda, rumiant tot aquest temps, que no n' hem dir tramvia sino tranvia.

Un periódich ab motiu d' aixó conta un güento.

Un lletrat vá rebre un diccionari de la Academia. Al costat de cada plana impresa hi havia una plana en blanch.

—¿Per qué es aquesta plana en blanch? vá preguntar.

—Perque hi anoti las observacions que crega oportunas y luego torni 'l Diccionari á l' Academia.

Al cap de deu ó onze anys lo nou diccionari encare no s' havia publicat.

—¿Encare no 's publica aquest ditxós diccionari? vá preguntar lo lletrat?

—Las cosas de palacio van despacio, l' hi vá respondre l' académich. ¿Qué 's creú vosté que no hi ha més? Are tot just són á la lletra H.

—¿A quina paraula?

—A la paraula *Holgazan*.

La juventut católica ha fet uns jochs florals.

La juventut católica avants de tot acte públich fá un rato de oració mental.

¡Sino que algunas vegadas fá aquesta oració passiva.

Un premi que podia oferirse en lo certámen de la juventut católica:

«S' adjudicará una gorra de cop d' or y argent á la millor y més castissa imitació de *lo Noy de la Mare*»

Al autor del primer accésit se l' hi concediran quaranta dias de indulgencia.

Al autor del segon accésit se l' hi costejará la butlla de la Santa Crusada.

Un periódich francés en los moments en que 's tracta de erigir un sepulcre á Napoleon proposa la següent inscripció:

«Ab l' espay de tres anys, vá rendir la última espasa y l' últim sospir.»

Una escena:

Anava una noya al tranvia de Gracia, y vá trobarse sentat al seu costat al cabecilla Guin.

La noya pert lo color, s' encara ab ell' y ab ademan terrible, amenassador, l' ompla de impropis, invocant lo nom de una germana seva, victima dels instints del carca.

Los demés passatjers tractan de calmarla.

Lo cabecilla segueix lo camí silencios y sens aparentar cap classe d' emoció.

Veus' aquí lo que tè haver sigut cabecilla y anar pel mon, com si tal cosa!

La contribució ó tribut que 's cobra en los portasgos tè la gracia de fer perdre l' oremus als carreters, es una fàbrica de renechs en gran escala, y dona lloch á escenas molt edificants.

Pero si hem de dir la veritat també fá que la gent s' espavili.

A Espinardo (Murcia) arriba al portasgo un carro. A las varas hi vá un home tirant y dos al darrera empenyent.

Lo cobrador del portasgo vol cobrar.

—No n' hi ha de fets contestan los carreters: ensenyins la tarifa y veyám lo que han de pagar los caruatjes tirats per personas.

Lo cobrador se queda ab un pam de nás.

* *

Veritat es que certas lleys y certas gabelas tenen lo trist privilegi de convertir los homes en animals.

Pero amigo, avuy fins los animals discorran, quan se tracta d' estolviarse una pesseta.

S' ha inventat un senzill aparato, que ficat á la butxaca, evita que á un hom' l' hi robin lo rellojje.

Veyám si aquest aparato donará millor resultat que tot aquell altre aparato que 'n diuen lo còs de policia.

A Mahò ha sigut excomunicat l' Ajuntament.

Qualsevol deurá pensar: ¡Quina població deu ser aquella més demoralizada, que fins als Ajuntaments excomunican!

Jo no sé que serà; pero crech que las excomunions engreixan.

Que 'u digui sino la Campana de Gracia. Com més l' escomunican, més tirada, més lectors, més venta y més alegria.

A Mahò, la presò está en baga.

No hi ha un sol prés, are com are.

¡Quina contestació més eloqüent á las excomunions del bisbe!

L' edifici del seminari deixarà molt tristos recorts.

Quan van tirar-lo á terra vá causar varias desgracias.

Dimars á la tarde tres infelissos treballadors van quedar colgats sota un pilot de runa: dos van morir, lo tercer vá deixari una cama.

Un dels morts es un dels que miraculosament se havia salvat l' última vegada.

¡Ah! Hi ha edificis, que fins quan ván á terra fan mal.

Al Sr. Renu qu' es l' únich concejal dels nombrats pel Sr. Cossio que van pendrer possessió, fan anarlo á cala ciutat com una pilota, quan se juga á geps.

Se l' indica per formar part de una comissió y 'ls individuos que la componen contestan que en altras farà més falta.

Tractan de destinarlo á la de consums y 'l Sr. Batllori diu que no 'l necessita per res y que ab lo Sr. Cusachs ja están bé.

Al últim lo fican á la comissió 3.^a

* *

En un galliné quan l' amo hi tira una nova gallina totas las demés á picadas se la fan pasar del una á l' altra.

¡Pobre Sr. Renu! Casi l' hi passa 'l mateix.

¡A...!

Certa volta que 't digui si 't deixavas fe un petó, tos llavis, van dirme: —No y tos ulls van dirme: —Sí. Si tal martiri m' esculls no mostrante decidida; ¡ahont será la mentida; en tos llavis, ó en tos ulls?

SEBASTIÀ GOMILA.

PENSAMENTS

RECULLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Es la delicadesa per la caritat, lo que la gracia pera l' hermosura (Michaud).

Tota diversió inútil es un mal per l' home, tota vegada que la vida es molt curta y 'l temps molt preciós (Rousseau).

La compassió que acompanya á l' limosna es un dó més gran que la mateixa limosna (Massillon).

Las llágrimas dels amants son com las plujas d' istiu: casi siempre van acompanyadas de tronadas (..)

Una declaració d' amor ve á ser com una declaració de guerra á la butxaca (..)

De la sensibilitat neix l' agraument. L' home desagrahit despideix á la sensibilitat pera donar allotjament á la vilesa (Belcher.)

EPÍGRAMAS.

Que per forsa ha de pecar diu la senyora Assumpció per cumplir l' obligació que tè de aná á confessar.

Tot anant al Jubiléu y mentre anava cantant ab ardor *Ruja Satan* la Sió 's vá dislocá un péu. Veyentse 'l péu dislocat vá dir: —Si bè patiré en cambi al cel aniré per tota una eternitat. Mes sentintla un tal Pau Boix que de tonto no 'n tè pel l' hi digué: —Pero á n' al cel hi tindrà de aná á péu coix.

F. Ll. y B.

QÜENTOS.

Hi ha molta gent qu' encare creuhen allò de que sent 13 á taula al cap de l' any n' hi ha un de mort.

Un explicava un fes d' aquesta naturalesa y deya:

—Tretze eram á menjar y al cap de l' any.....

—¿Qué? ¿Eran dotze?

—No senyor, eram quinze. Hi havia una senyora que vá tenir una bassonada.

Un criat regala un medalló d' or á la seva xicota.

—¿Perqué fer aquests gastos Batista? l' hi diu aquesta.

—¡Cap gasto noyal! Es una friolera que hi trobat al quarto de la senyora.

A un casat se l' hi mor' la dona.

A l' hora del enterro 'l buscan per tota la casa, y per últim un parent lo descubreix fent magarrufas á la criada, per cert bastant guapeta.

—¡Sembla impossible!.. l' hi diu lo parent. Encare 'l còs de la difunta no ha sortit de la casa, y gosas á obrar d' aquest modo.

—Dispenséu, diu lo viuado ab los ulls cuberts de llágrimas. En aquests moments de dolor un hom ni ménos sab lo que 's fá.

En una fonda un fulano 's menjava un plat d' escudella.

Ab la cullera troba una cosa dura, la treu y surt una fitxa de dominó. Era 'l tres y blanch.

Crida al amo.

—¿L' hi sembla decent aixó de que se 'm serveixi una fitxa dintre de la sopa?

L' amo se 'l mira ab estranyesa, y anyadeix ab molta calma.

—Home, home, venint tant tart á la fonda voldria que l' hi toqués lo doble sis?

Un escultor no podia treure's de sobre á un impertinent que passava tot lo dia adulantlo y amohinantlo ab preguntas insulsas sobre 'l seu art.

—¿Com se fá una estátua? vá preguntarli un dia 'l cócara.

—¿Una estátua? va respondre l' escultor, es lo més senzill del mon; agafa un tros de marmol y 'n treu tot lo que sobra.

L' altre nit trobo un amic meu qu' entre dols y aixut donava grans cops de colze á una cantonada.

—¿Qué fas aquí? vaig preguntarli.

—Re; fa un' hora que me las hech ab aquest ximplet que no 'm vol deixar passar.

—Pero home ¿qué no veus qu' es una paret?

—Ah..... ¿una paret?..... va respondre sorprés y fentse un pas endetrás; y donchs ¡qui no li fa dir desseguida!

Després de un viatge de 28 dias, un marit arriba al costat de la seva costella.

—Ja 'm dirás, l' hi diu aquesta, que n' has fet dels 28 dias.

—Si, respon lo marit, t' ho diré, quan tú 'm digas que n' has fet de las 28 nits.

Passa un camálch pel carrer de l' Alba, y desde un balcó una fulana 'l crida:

—Psit!...

Ell:—¿Qui 'm crida?

Ella, tornanthi:—Psit!... Puja!...

Ell ab molta naturalitat:—¿Qué s' ha de portá algun bagul?

Un tenedor de llibres fins las sévas relacions amorosas las portava per partida doble. En la cartera hi tenia fets los següent assientos: «13 de Febrer, á l' Elvira un petó. «20 de Febrer.—Idem entrat en caixa. Balans igual.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

¿Dihuen que 's una gitana, qu' es tercera repetida, la que la total tocaba per estar més divertida? Jo també us diré qu' ella es la que prima dos tranquila venent randa pels carrers guanyantse molt bé la vida.

PAU CELOM.

II.

Nota musical la prima, nota musical la dos, y lo tot nom de la noya objecte de mon amor.

PERE PERET Y PERICO.

ENDEVINALLA.

Tinch camas sense ser bestia, y devantal sens ser noya, pensa y rumia lector que 'u trobarás y ben prompte.

PAU CUENADÓ.

SINONIMIA.

Tinch una tot que m' estima, més bonica que una tot, y sense de tot desitxo contraure ab ella unió.

TU. ULL.

TRENCA-CLOSCAS.

Si vas al...

Formar lo nom d' un poble de Catalunya.

CONVERSA.

—¿Que tal, Peret, com te va aixó?
—Bé, home, bé.
—¿Que no sabs que 's casa en Pau?
—L' avi de 'n Jordi m' ho ha dit.
—Ella es noya de diners.
—¿Com se diu?
—Entre tú y jo ho hem dit.

FRA DI'AVOLO.

LOGOGRIFO NUMERICH.

| | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 |
| 1 | 2 | 3 | 4 | 7 | | |
| 1 | 7 | 3 | 5 | 2 | | |
| 3 | 5 | 4 | 2 | | | |
| 4 | 7 | 6 | 2 | | | |

Noms de dona.

TJA XICH DE M. R.

GEROGLIFICH.

N. O 100 pre
L. O. 1,000000
: L. O.
A. B R.
I. L. D. O.

POLLA DE REUS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.^a—Casament.
- IDEM 2.^a—Hostalrich.
- ENDEVINALLA.—Ase.
- TRIANGUL DE PARAULAS.—Toros
oros
ros
os
s.
- CONVERSA.—Rap.
- TRENCA-CLOSCAS—Figueras.
- GEROGLIFICH.—Com més insens més se fan pagá 'ls oficis.

FESTIVITATS POPULARS.



Sant Jordi.—Rosas.